

Arrest

nr. 329 761 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2024 met refertenummer 116567.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juni 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 8 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werden verzoeker definitief geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 273 910 van 10 juni 2022.

Op 24 februari 2023 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.02.2023 werd ingediend door :

*M. (...) G. (...), F. (...) E. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Honduras
geboren te Honduras op (...) 1990 adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 08.01.2020 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Zijn VIB werd afgesloten op 10.06.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst te maken te krijgen met discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn seksuele geaardheid. Betrokkene vreest problemen te ondervinden omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is (in zijn land van herkomst). Betrokkene vreest gestigmatiseerd te worden en uitgesloten te worden van zijn familie/gemeenschap vanwege zijn openlijke geaardheid en zijn verwesterd profiel. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene vreest te maken te krijgen met discriminatie, uitsluiting van familie/gemeenschap, geweldsdelicten omwille van zijn seksuele/openlijke geaardheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien staat er in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dd. 27.01.2022 betreffende zijn specifieke situatie te lezen dat er niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIgemeenschap in Honduras het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context (...) Gevraagd naar uw precieze vrees bij terugkeer geeft u aan te vrezen dat u niet aanvaard zou worden en dat u uw homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. U voegt toe dat u lastig werd gevallen op het werk. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u beledigd werd omdat u zich niet macho gedroeg. Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging. (...) blijkt uit wat volgt niet dat u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield. (...) Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van uw geaardheid. Uit het geheel kan besloten worden dat u uw seksualiteit in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Het GGVS oordeelde dat betrokkene het niet aannemelijk maakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico te worden geconfronteerd met doodstraf of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. We wijzen erop dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 EVRM er blij van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is ertoe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat een algemene situatie van geweld enkel “in de meest extreme gevallen” waar een echt risico op

onmenselijke behandeling simpelweg volgt uit het feit dat het individu onderworpen wordt aan zulk geweld bij terugkeer, een voldoende intensiteit zal hebben om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te bereiken (EHRM, M.O. t./ Zwitserland, 20 juni 2017, punt 70). Betrokkene maakt – op grond van de door hem aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Honduras een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.

Betrokkene verklaart dat hij niemand heeft om terug op te vallen in zijn land van herkomst. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is ook hier aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering staft. Het blijft echter bij een blote bewering. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van zijn familie niet langer woonachtig zouden zijn in Honduras. In zijn VIB verklaarde betrokkene dat zijn beide ouders, twee zussen en een broer in Honduras verbleven, bovendien verklaarde hij dat de moeder van zijn partner G. (...) G. (...), K. (...) (R.R. (...), tevens uit Honduras en diende ook een 9bis in op dezelfde dag) op de hoogte is van hun geaardheid en het koppel hierin steunt. Betrokkene legt geen bewijzen voor het tegendeel voor. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef bijna 30 jaar in Honduras. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien staat het betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met vrienden en of andere kennissen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene getuigschriften voor van vrienden en kennissen (zie inventaris stuk nr. 13) voor die echter niet getuigen van relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren. Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende vrienden en kennissen. Vervolledigheidshalve merken we op dat er voor zijn partner G. (...) G. (...), K. (...) (R.R. (...)) op 18.01.2024 ook een negatieve beslissing is genomen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was (zie inventaris stuk nr. 6), vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. (Vermits de VIB werd afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied). Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, staat het betrokkene vrij om de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2020 in België verblijft, dat betrokkene Nederlands spreekt, dat betrokkene er alles heeft aan gedaan om zich te integreren, dat betrokkene zich heeft aangepast aan onze normen en waarden, vaccinatiebewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 18 januari 2024 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M. (...) G. (...), F. (...) E. (...) geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Honduras nationaliteit: Honduras*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : noch uit het administratief dossier, nocht uit de aanvraag 9bis blijkt dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Voor zijn partner, G. (...) G. (...), K. (...) (R.R. (...)) werd er eveneens op 18.01.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. De gezondheidstoestand : De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden nocht dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van “de wet van 29 juli 1991”, van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag gedateerd 18.01.2024 evenals een het bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd 18.01.2024.

De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard.

Dat de reden van de beslissing de volgende is (eigen samenvatting):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 08.01.2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn VIB werd afgesloten op 10.06.2022 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de RVV. De duur van de procedure, namelijk iets minder dan 2 jaar en 5 maanden was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene verklaart dat bij terugkeer hij te maken zou krijgen met discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn seksuele geaardheid. Betrokkene vreest problemen te ondervinden omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is. Betrokkene vreest gestigmatiseerd te worden en uitgesloten te worden van zijn familie/gemeenschap vanwege zijn openlijke geaardheid en zijn verwesterd profiel. Betrokkene legt geen bewijs voor die deze beweringen kunnen staven. Ook geen begin van bewijs. Een loutere bewering volstaat niet. Bovendien staat in de beslissing van het cgvs te lezen dat niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van LGBTI-gemeenschap in Honduras het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Veel zal afhangen van de specifieke context. Hij vreest niet aanvaard te zullen worden en dat hij zijn homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. Hij voegt toe dat hij lastig gevallen werd op zijn werk. Gevraagd dit te verklaren zegt hij dat hij beledigd werd omdat hij zich niet macho gedroeg. Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging.. blijkt uit wat volgt niet u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield... Verder blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van zijn geaardheid. Uit het geheel kan besloten worden dat hij zijn seksualiteit met een zekere mate van vrij held kon beleven. Hij brengt geen nieuwe elementen aan die nog niet onderzocht werden door het cgvs zodat deze elementen geen andere beoordeling vergen van deze instanties. De bescherming van artikel 3 EVRM kan slechts in bijzondere gevallen toepassing vinden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Honduras een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zou dienen te ondergaan.

Hij toont niet aan op niemand te kunnen terugvallen in Honduras. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets zou hebben om naar terug te keren. Hij maakt dit echter niet aannemelijk.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt dvz dat de terugkeer naar zijn land om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een privé of gezinsleven. Verzoeker toont niet aan dergelijke nauwe banden te hebben die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De elementen van integratie (sinds 2020 in België, dat hij Nederlands spreekt, er alles aan gedaan heeft zich hier te integreren, zich aangepast heeft aan onze normen en waarden, vaccinatiebewijzen, ...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker kreeg op 18.01.2024 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hij is niet in het bezit van een geldig visum. Veder zijn er, volgend dienst vreemdelingenzaken, geen elementen (hoger belang kind, gezins- en familieleven, gezondheidstoestand) die problemen opleveren voor het nemen van bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich met voorgaande beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

2.1.

Dat de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 3 van het EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van haar beslissingen niet afdoende rekening gehouden met de elementen/argumenten die verzoeker opgeworpen heeft in zijn aanvraag 9 bis.

Dat dit een schending vormt van artikel 3 van het EVRM in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker het volgende heeft opgeworpen in zijn aanvraag:

"Verzoeker verliet zijn land van herkomst onder meer omwille van problemen die hij ondervond naar aanleiding van zijn seksuele oriëntatie. Hij is homoseksueel. Er kan geen betwisting bestaan over verzoeker zijn geaardheid. Noch het cgvs noch de rrv heeft dit op enig ogenblik, tijdens de asielpprocedure van verzoeker, betwist.

In de Hondurese samenleving is er sprake van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen. Ook de Hondurese overheden maken zich hier schuldig aan. Homofobie, transfobie en machismo is in de Hondurese samenleving nog steeds aanwezig en er wordt nog steeds geweld gepleegd tegen LGBTQ personen door bendes, door ordehandhavers en zelfs door eigen familie. Onder rapportering wegens angst voor discriminatie en geweld van ordediensten en straffeloosheid vormen een probleem. Er zijn aldus ernstige tekortkomingen wat betreft de beschermingsmechanismen om de LGBTQ personen te beschermen.

Op basis van beschikbare landeninformatie nam de rrv reeds aan dat LGBTQ personen een risico lopen op vervolging door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking en is deze ook van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTQ personen uit Honduras met de grootste voorzichtigheid moeten worden onderzocht. Elke situatie dient individueel, in concreto beoordeeld te worden. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst te maken te krijgen met discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij is de mening toegedaan dat zijn aanvraag indienen in zijn land van herkomst een buitengewone inspanning zou betekenen voor hem. Verzoeker verblijft intussen al meer dan 3 jaar in België. Hij is hier geïntegreerd. Hij spreekt Nederlands en heeft hier intussen gewerkt. Hij heeft nog steeds een relatie met G. (...) G. (...) K. (...) en iedereen kent hen als homoseksueel koppel. Verzoeker heeft hier in België, in tegenstelling tot in zijn land van herkomst, in alle openheid zijn geaardheid beleefd. Hij is hier open geweest over zijn geaardheid, iedereen kent hem als koppel met mijnheer G. (...) G. (...) K. (...) en hij heeft dit ook zo meermaals geuit op zijn sociale media etc. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer te worden van discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is hij hier openlijk voor uit gekomen is. In zijn land van herkomst vroeger stelde verzoeker en zijn vriend zich voor als zijnde 'neven' doch niet als koppel. Tijdens het verhoor op het cgvs destijds verklaarde verzoeker dat niemand in Honduras wist wat zijn geaardheid was. Intussen weet de hele familie dit evenals anderen. Verzoeker komt er immers openlijk voor uit. Dit zal hem, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in problemen brengen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst problemen te ondervinden omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is. Hij woont ondertussen al meer dan 3 jaar ononderbroken in België en is volledig geïntegreerd. Ook zijn waarden en normen zijn veranderd. Hij vreest daardoor dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst onder zware sociale druk zal komen te staan en vreest discriminatie. Hij heeft ook niemand om op terug te vallen in zijn land van herkomst intussen. Verzoeker voert een schending aan van onder meer artikel 3 EVRM. Volgens hem is hij extra kwetsbaar omdat hij verwesterd is. Verzoeker vreest omwille van zijn openlijke geaardheid en zijn verwesterde profiel, gestigmatiseerd te zullen worden en uitgesloten te worden van zijn familie/de gemeenschap. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit geheim houdt in Honduras of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt om problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HVJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z, punt 76.). Verzoeker vreest bij terugkeer het risico te lopen om te worden bedreigd, vervolgd omwille van zijn seksuele geaardheid. Het is gelet op het voorgaande dan ook bijzonder moeilijk, onredelijk en onmenselijk voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag régularisatie in te dienen. Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België en kunnen ook omstandigheden in het herkomstland zijn. Dit is van toepassing in huidige casu.

Dat dienst vreemdelingenzaken als volgt motiveert in haar beslissing hieromtrent:

"Betrokkene verklaart dat bij terugkeer hij te maken zou krijgen met discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn seksuele geaardheid. Betrokkene vreest problemen te ondervinden omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is. Betrokkene vreest gestigmatiseerd te worden en uitgesloten te worden van zijn familie/gemeenschap vanwege zijn openlijke geaardheid en zijn verwesterd profiel. Betrokkene legt geen bewijs voor die deze beweringen kunnen staven. Ook geen begin van bewijs. Een loutere bewering volstaat niet. Bovendien staat in de beslissing van het cgvs te lezen dat niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van LGBTI-gemeenschap in Honduras het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Veel zal afhangen van de specifieke context. Hij vreest niet aanvaard te zullen worden en dat hij zijn homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. Hij voegt toe dat hij lastig gevallen werd op zijn werk. Gevraagd dit te verklaren zegt hij dat hij beledigd werd omdat hij zich niet macho gedroeg. Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging.. blijkt uit wat volgt niet u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield... Verder blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van zijn geaardheid. Uit het geheel kan besloten worden dat hij zijn seksualiteit met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Hij brengt geen nieuwe elementen aan die nog niet onderzocht werden door het cgvs zodat deze elementen geen andere beoordeling vergen van deze instanties. De bescherming van artikel 3 EVRM kan slechts in bijzondere gevallen toepassing vinden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Honduras een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zou dienen te ondergaan."

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en niet redelijk en zorgvuldig is genomen daar waar deze het volgende stelt :

- Verzoeker brengt geen bewijs voor van zijn beweringen, namelijk het openlijk beleven van zijn geaardheid, zijn verwesterd profiel.

- Hij brengt geen nieuwe elementen aan die nog niet onderzocht werden door het cgvs

- ...

Zodat deze elementen geen andere beoordeling vergen van deze instanties en de schending van artikel 3 van het EVRM.

DIT TERWIJL verzoeker in zijn aanvraag het volgende heeft opgeworpen:

"Hij heeft nog steeds een relatie met G. (...) G. (...) K. (...) en iedereen kent hen als homoseksueel koppel. Verzoeker heeft hier in België, in tegenstelling tot in zijn land van herkomst, in alle openheid zijn geaardheid beleefd. Hij is hier open geweest over zijn geaardheid, iedereen kent hem als koppel met mijnheer M. (...) G. (...) F. (...) E. (...) en hij heeft dit ook zo meermaals geuit op zijn sociale media etc.... Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer te worden van discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is hij hier openlijk voor uit gekomen is. In zijn land van herkomst vroeger stelde verzoeker en zijn vriend zich voor als zijnde "neven" doch niet als koppel. Tijdens het verhoor op het cgvs destijds verklaarde verzoeker dat niemand in Honduras wist wat zijn geaardheid was. Intussen weet de hele familie dit evenals anderen. Verzoeker komt er immers openlijk voor uit. Dit zal hem, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in problemen brengen."

Ter staving van het voorgaande (openlijk beleven geaardheid en dat iedereen hen kent als koppel) legde hij onder meer volgende documenten neer:

- Aanbevelingslijst (stuk 3 aanvraag 9 bis) daarin staat:

- Dat verzoeker samenwoont met mijnheer F. (...) E. (...) M. (...) G. (...)
- Dat ze naar de gaypride gingen
- Dat zij LGBTQ zijn

- Huurovereenkomst (hieruit blijkt hun samenwoning)

Dat gelet op voorgaande stukken het niet redelijk, zorgvuldig en in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM te motiveren dat verzoeker geen bewijs van zijn beweringen voorlegt of enig begin van bewijs.

Dat gelet op voorgaande stukken het niet redelijk, zorgvuldig en in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM is te motiveren dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die nog niet onderzocht werden door het cgvs. Dit betreffen wel degelijke nieuwe elementen/nieuwe stukken die nog niet door het cgvs onderzocht werden en aldus wel degelijk een beoordeling vergen van een schending van artikel 3 EVRM.

Dat verder uit recente bronnen het volgende blijkt:

- Een huwelijk van hetzelfde geslacht werd intussen verboden (stuk 2) in Honduras

- Artikel 112 van de politie grondwet van de republiek Honduras van 1982 bepaalt het volgende (stuk 3):

Het recht van mannen en vrouwen, die van nature de status daarvan hebben, om met elkaar te trouwen, evenals de juridische gelijkheid van echtgenoten wordt erkend. Alleen een burgerlijk huwelijk dat wordt

voltrokken ten overstaan van een bevoegde ambtenaar en onder de door de wet vereist voorwaarden, is geldig. Een feitelijke verbintenis wordt erkend tussen mensen die in gelijke mate in staat zijn een huwelijk aan te gaan. De wet zal de voorwaarden vaststellen waaronder de gevolgen van het huwelijk kunnen plaatsvinden. Huwelijken en feitelijke verbintenissen tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn verboden. Huwelijke of feitelijke verbintenissen tussen mensen van hetzelfde geslacht, gevierd of erkend onder de wetten van andere landen, zijn niet geldig in Honduras.

- Volgens gegevens van het Cattrachas lesbian Network zijn tussen 2017 en tot nu toe in 2023 in totaal 226 LHBTI mensen op gewelddadige wijze om het leven gekomen (stuk 4). De bevolking in Honduras heeft de neiging neer te kijken op misdaden tegen mensen uit deze groepen, een belangrijke reden waarom de meeste moorden onbestraft blijven. Er zijn meer dan 3 gewelddadige sterfgevallen per maand. Uit de gegevens blijkt dat het grootste aantal gewelddadige sterfgevallen wordt gepleegd tegen homoseksuelen (59%).

- Geweld tegen LGBTIQA mensen is in 2023 toegenomen en is dit jaar voor deze bevolkingsgroep het meeste gewelddadig geworden. (Stuk 5 en 6) Er is een rapportering van 42 gewelddadige sterfgevallen, die overeenkomen met 11 homoseksuele mannen, 1 biseksuele man, 5 lesbische vrouwen 12 transvrouwen en 1 transman. Helaas bleven alle zaken quasi onbestraft. Het merendeel bevindt zich nog in de eerste onderzoeksprocessen. De organisaties geven aan dat de straffeloosheid in gevallen van gewelddadige sterfgevallen 90,47% bedraagt. Van 2004 tot 2022 registreerde de Kai surveillance Unit 468 gewelddadige sterfgevallen onder LGBTIQA mensen waarvan 48 lesbische vrouwen, 281 seksuele mannen, 3 biseksuele mannen, 132 transvrouwen.

Dat de bestreden beslissing, gelet op voorgaande informatie, niet redelijk, niet zorgvuldig is en een schending van de materiële motiveringsverplichting in combinatie met een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissingen reeds niet afdoende zijn gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werden genomen.

2.2.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt in haar beslissing: De elementen van integratie (sinds 2019 in België, dat hij Nederlands spreekt, er alles aan gedaan heeft zich hier te integreren, zich aangepast heeft aan onze normen en waarden, ...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Dat verzoeker niet inziet waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid zouden kunnen aanvaard worden en deze automatisch tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Dat verzoeker van mening is dat elementen van lang verblijf en integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen vormen om de aanvraag 9 bis hier in België in te dienen.

Dat immers algemeen geweten is en bekend dat als een vreemdeling zich 4 jaar in de asielprocedure bevindt of met kinderen 3 jaar, zij normaliter een positieve beslissing bekomen van dienst vreemdelingenzaken en derhalve de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Dat er in deze omstandigheden geen probleem stelt inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden en verzoeker niet inziet waarom verzoeker zijn lang verblijf, met name intussen 4 jaar, ook geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren en hier te behandelen.

Een lang verblijf kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingen.

Verzoeker ziet niet in waarom zijn situatie anders is dan diegene van vreemdelingen die lang in procedure zitten en waarom hun aanvragen wel als ontvankelijk worden verklaard en de zijne niet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken];

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet om uit te maken wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden of niet.

Aldus is verzoeker van mening dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat bijvoorbeeld elementen van lang verblijf en integratie kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker bevindt zich verder ook niet in de gevallen welke voorzien werden om de aanvraag als onontvankelijk te beoordelen.

Hij heeft geen elementen aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure

Hij heeft geen elementen ingeroepen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Hij heeft geen elementen ingeroepen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

De wetgever heeft in artikel 9 bis immers nergens voorzien dat een lang verblijf of integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken of dat de aanvraag dan onontvankelijk dient verklaard te worden.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt dat elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie, opgeworpen door verzoeker, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De bestreden beslissing is gelet op het voorgaande een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet aangezien zij een voorwaarde toevoegt.

Nergens bepaalt artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaande elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 1 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet juncto schending van van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite gemotiveerd zijn. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker er niet in slaagt buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen zijn verblijfsaanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker in het buitenland, in te dienen. Verweerder zet voor elk van de aangevoerde elementen uiteen waarom zij niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien verzoeker hiervan de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aangevoerd dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst – Honduras – omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Verweerder heeft hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst te maken te krijgen met discriminatie en geweldsdelicten omwille van zijn seksuele geaardheid. Betrokkene vreest problemen te ondervinden omwille van zijn geaardheid en het feit dat dit intussen algemeen bekend is (in zijn land van herkomst). Betrokkene vreest gestigmatiseerd te worden en uitgesloten te worden van zijn familie/gemeenschap vanwege zijn openlijke geaardheid en zijn verwesterd profiel. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene vreest te maken te krijgen met discriminatie, uitsluiting van familie/gemeenschap, geweldsdelicten omwille van zijn seksuele/openlijke geaardheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien staat er in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dd. 27.01.2022 betreffende zijn specifieke situatie te lezen dat er niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIgemeenschap in Honduras het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context (...) Gevraagd naar uw precieze vrees bij terugkeer geeft u aan te vrezen dat u niet aanvaard zou worden en dat u uw homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. U voegt toe dat u lastig werd gevallen op het werk. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u beledigd werd omdat u zich niet macho gedroeg. Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging. (...) blijkt uit wat volgt niet dat u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield. (...) Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u fysieke agressie meemaakte in Honduras omwille van uw geaardheid. Uit het geheel kan besloten worden dat u uw seksualiteit in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Het GGVS oordeelde dat betrokkene het niet aannemelijk maakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico te worden geconfronteerd met doodstraf of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker voert aan dat het niet klopt dat hij zijn betoog niet zou hebben onderbouwd met de nodige bewijsstukken. Ter staving van zijn bewering dat hij openlijk zijn geaardheid beleeft, heeft verzoeker een aanbevelingslijst voorgelegd waaruit blijkt dat hij met zijn partner samenwoont, dat ze LGBTQ zijn en dat ze samen naar de gay pride gingen.

Verzoekers betoog berust echter op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing stelt verweerder, in navolging van de eerder gedane beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die aantonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk te maken zal krijgen met discriminatie of uitsluiting door zijn familie of zijn gemeenschap omwille van zijn openlijke homoseksuele geaardheid. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder de homoseksuele geaardheid van verzoeker in vraag stelt of van hem vereist dat hij ter ondersteuning daarvan bijkomende bewijzen bijbrengt. Verweerder verwacht echter wel dat verzoeker concrete bewijzen aanbrengt die aantonen dat hij, indien hij naar Honduras zou terugkeren om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, aldaar een gegronde vrees voor vervolging mag koesteren of een reëel risico loopt te worden geconfronteerd met doodstraf of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Verweerder besluit dat verzoeker daartoe in gebreke blijft. Deze beoordeling ligt in lijn met diegene die reeds eerder door het CGVS en de Raad werd gedaan.

Verzoeker betoogt verder dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, weldegelijk nieuwe elementen en nieuwe stukken heeft bijgebracht sinds zijn asielprocedure negatief werd afgesloten door het CGVS en de Raad. Verzoeker lijkt dan ook uiteen te zetten dat verweerder een nieuw onderzoek moest doen naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. We wijzen erop dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is ertoe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke

behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat een algemene situatie van geweld enkel “in de meest extreme gevallen” waar een echt risico op onmenselijke behandeling simpelweg volgt uit het feit dat het individu onderworpen wordt aan zulk geweld bij terugkeer, een voldoende intensiteit zal hebben om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te bereiken (EHRM, M.O. t./ Zwitserland, 20 juni 2017, punt 70). Betrokkene maakt – op grond van de door hem aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Honduras een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.”

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, “een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM” (cf. HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

Gelet op voormelde vaststellingen kon verweerder omtrent de aangevoerde problematiek rond homoseksualiteit in zijn land van herkomst weldegelijk verwijzen naar de beslissing van het CGVS. Waar verzoeker meent dat verweerder ertoe gehouden was opnieuw een onderzoek te voeren naar deze elementen in het licht van artikel 3 van het EVRM – hetgeen verweerder overigens wel heeft gedaan –, gaat hij eraan voorbij dat in de motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent werd gesteld: “*Uit het geheel kan besloten worden dat u uw seksualiteit in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Het GGVS oordeelde dat betrokkene het niet aannemelijk maakt Honduras te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico te worden geconfronteerd met doodstraf of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties*”. Gelet op het feit dat het in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf aan verzoeker zelf toekomt om elementen aan te brengen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, kon verweerder in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM inderdaad verwijzen naar de asielaanvraag en voormelde motieven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker betoogt dat hij weldegelijk nieuwe elementen en stukken heeft aangebracht in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 24 februari 2023, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene informatie van Cattrachas Lesbian Network alsook verschillende krantenartikelen en naar het feit dat een huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht verboden is in Honduras. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker deze stukken niet bij zijn verblijfsaanvraag van 24 februari 2023 heeft gevoegd en ze dus pas voor het eerst in het kader van de huidige procedure aan verweerder kenbaar heeft gemaakt. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te moeten houden met informatie waarvan hij niet in kennis werd gesteld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de kwetsbare positie van homoseksuele personen in Honduras geen nieuw element is waarover het CGVS en de Raad zich, in het kader van verzoekers persoonlijke situatie, nog niet hebben uitgesproken. Er kan dienstig worden verwezen naar hetgeen de Raad reeds heeft vastgesteld in zijn arrest nr. 273 910 van 10 juni 2022:

“Uit beschikbare objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Honduras en er wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dit neemt niet weg dat er in de Hondurese samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Hondurese overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. De door de partijen bijgebrachte informatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Hondurese samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat het geweld tegen LGBT-personen gepleegd wordt door bendes, door ordehandhavers en zelfs door eigen familie. Onder-rapportering wegens angst voor discriminatie en geweld van ordediensten en straffeloosheid vormt een probleem. Hoewel er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen, werden er ook verschillende positieve maatregelen genomen om de LGBTI-gemeenschap te beschermen. Dankzij het werk van LGBTI-organisaties en -groepen, werden discriminatie en haatmisdrijven tegen personen omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit in 2013 in de strafwet opgenomen. Er bestaat verder een gespecialiseerde onderzoekseenheid bij de politie die zich toelegt op het onderzoek naar geweldsdelicten tegen LGBTI-personen en andere kwetsbare groepen. In 2016 werd het platform 'Access to Justice Board' opgericht om de dialoog tussen deze organisaties, de nationale autoriteiten en internationale vertegenwoordigers te bevorderen en strategieën vast te leggen om de discriminatie en het geweld waarmee de LGBTI-gemeenschap in Honduras wordt geconfronteerd te voorkomen en erop te reageren. Voorts blijkt uit informatie dat met de verkiezing in 2021 van een homoseksuele man in het parlement en een presidente, Xiomara Castro, die de situatie van de LGBTI-gemeenschap ter harte neemt, er sprake is van positieve geluiden in het politieke landschap. Er wordt ook een Pride Parade georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan de Raad aannemen dat LGBTI-personen een risico lopen op vervolging door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking en is hij ook van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Honduras met grote voorzichtigheid moeten worden onderzocht.

Evenwel kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat het homofob geweld en discriminatie dermate systematisch zijn dat elke homoseksueel in Venezuela a priori omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Van een groepsvervolging van LGBTI-personen in Honduras is geen sprake. Wel blijkt uit de informatie dat transgenders, en in het bijzonder transvrouwen, een bijzonder risico op geweld lopen. Verzoeker geeft evenwel niet aan transgender, laat staan transvrouw, te zijn.

Aldus kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat een verzoeker ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer. De verzoeker moet bijgevolg op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de Eligibility Guidelines voor Honduras van juli 2016, waar het stelt dat beschermingsverzoek van een lid van de LGBTI-gemeenschap moet worden beoordeeld "depending on the particular circumstances of the case" en dat zij "may be in need of international protection". Dit bevestigt dat niet iedere homoseksueel in Honduras het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Door bepaalde bevindingen van de in het administratief dossier vervatte landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt om (verdere) problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z, punt 76). De Raad stelt evenwel vast dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn homoseksualiteit altijd al een onderdrukt leven moesten leiden en zijn geaardheid niet kon beleven. In de bestreden beslissing wordt terdege bemerkt: "U gaf tijdens het interview op de DVZ nergens aan problemen te hebben gekend of een vrees te hebben omwille van uw geaardheid. Op het CGVS wordt u gevraagd of u ooit problemen heeft gekend omwille van uw geaardheid waarop u verklaart dat niemand op de hoogte was van uw geaardheid (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw precieze vrees bij terugkeer geeft u aan te vrezen dat u niet aanvaard zou worden en dat u uw homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven. U voegt toe dat u lastig werd gevallen op het werk. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u beledigd werd omdat u zich niet macho gedroeg (CGVS, p. 21). Hoe betreurenswaardig ook kan dit niet worden beschouwd als daden van vervolging. In de mate dat u aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men in casu evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet om verdere problemen te vermijden, blijkt uit wat volgt niet dat u uw seksuele geaardheid in Honduras volledig verborgen hield. Er kan immers opgemerkt worden dat u verschillende romantische relaties heeft gehad en eveneens verschillende seksuele contacten met andere mannen (CGVS, p. 19 en 20). U woonde tevens samen met uw partner K.(...) in Honduras. U ging vaak uit eten met K.(...) in restaurants (CGVS, p. 19). De moeder van K.(...) was op de hoogte van uw relatie en steunde jullie hierin. Zo hielp zij jullie aan een appartement te geraken wanneer de huisbaas haar vroeg of jullie wel degelijk neven waren zoals jullie zeiden (CGVS, p. 20). Op het werk ging u om met vrouwen die een vermoeden hadden dat u homoseksueel bent en daar geen problemen mee hadden (CGVS, p. 21). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u fysieke agressie meemaakte in Honduras

omwille van uw geaardheid. De vaststellingen dat u beledigd werd door uw collega's omdat u zich niet macho gedroeg zoals hen is onvoldoende ernstig om als vervolging beschouwd te worden."

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij zijn seksuele geaardheid in Honduras met een zekere mate van vrijheid kon beleven, getuige daarvan zijn relatie van acht jaar met K.

De Raad merkt ook op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Honduras ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door zijn familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

Hij haalt verder doorheen zijn relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zoals reeds gesteld, het is aan verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Honduras te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere algemene verwijzing naar de algemene situatie voor LGBTQI-personen in Honduras, zonder concreet in te gaan op zijn individuele omstandigheden.

Het geheel aan verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Honduras, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt."

Aldus kan verweerder worden gevolgd waar hij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds bij zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangebracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift enkel tot het bijbrengen van niet eerder bijgebrachte krantenartikelen en algemene informatie, doch deze bevestigen enkel hetgeen reeds was gekend bij de bevoegde instanties. Verzoeker brengt geen concrete informatie naar voor die toelaat vast te stellen dat het oordeel van het CGVS en de Raad inzake verzoekers vluchtmotieven inmiddels achterhaald is. Verzoeker toont niet met enig concreet begin van bewijs aan dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd omwille van zijn homoseksuele geaardheid bij een (minstens tijdelijke) terugkeer naar Honduras om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen.

Verzoeker voert aan dat de wetgever niet heeft bepaald dat bepaalde elementen nooit aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, doch dit impliceert niet dat verweerder alle andere gegevens automatisch dient te aanvaarden als gegevens waaruit het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Verweerder beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen of bepaalde gegevens of situaties toelaten te oordelen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij niet inziet waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker betoogt dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden worden uitgesloten door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder dienaangaande als volgt: "De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2019 in België verblijft, dat betrokkene Nederlands spreekt, dat betrokkene er alles heeft aan gedaan om zich te integreren, dat betrokkene zich heeft aangepast aan onze normen en waarden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit motief is weldegelijk in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN